

Michał Szczurowski: Lament Danae (wg Symonidesa)

Ance i Pawłowi

W tej okrutnej kołysce, darze twego dziadka,
oboje, maleńki,
jesteśmy dziećmi.

Twoje dłonie,
twoje drobne piąstki
w moich,
równie bezradnych.

Ten dźwięk,
głuchy odgłos granitu, który w uszach matki tłumi twój bezsenny płacz,
to morze.

Na wieku tańczą nimfy
zderzają się z falami
ich rzeźbione stopy
inne miały kryć sekrety
niż nasz.

I choć zlituje się bóg, co trzęsie ziemią,
i choć umilknie morze, co gubi mężów,
nigdy już nie wyjdziemy,
oślepieni ciemnością,
z tej zdobnej skrzyni.

Na najwyższej górze,
zielonej polanie,
w szumiącej pasiece
dosięgnie nas mrok fal.

I będziemy powracali.
Twoje dłonie,
twoje maleńkie piąstki
w moich.

Inspirowane fragm. 543 Symonidesa: ὄτε λάρνακι / ἐν δαιδαλέα...

Fragment rozdziału „Legandy argolidzkie” z *Mitologii*
Jana Parandowskiego:

„Po Danaosie panował w Argos król Akrizjos, który miał śliczną córkę, Danae. Ale nie był szczęśliwy, gdyż wyrocznia mu przepowiedziała, że zginie z ręki własnego wnuka. Kiedy więc Danae powiła syna, Perseusza, w obawie o swoje życie zamknął ich oboje w skrzyni, którą rzucił do morza. Biedną matką zaopiekowali się bogowie. Skrzynia dopłynęła do wyspy Serifos, gdzie Danae znalazła wraz z dzieckiem przytułek”.